

Sorok 1959-ből

Gulyás József

Úgy gondoltam, kimegyek a Dunára még egyszer,
mielőtt hazamennék.
Hideg, levélpörgető szél fut árva
labirintusán az utaknak,
s apró szidalmakat hord a koraősz,
és kis bűndöket a szívekben...
A város árnyéka lenne a vizen,
bennem semmire váró hajók,
tépelődnék, élnek, nézik az estét,
akárcsak én...
Ki kérdi meg, mit ülsz itt
az omló homokos Duna-parton...

*

Emlékemben futnak a zsákok,
s mintha a görögök alatt én zokognék,
a zsákok dalában én dalolnék...
A hajófenékbe lassú dobajjal tűnnek el
napok, évek és emberek...
Tele van elfojtott szitkokkal
és ifjúsággal a hajófenék...
Hé!... ne dobáljátok úgy a zsákokat,
ne emeljétek olyan nehezet —
belefájdul a szívem,
és, ó, meghalok, holtan...
Egykori zsákoló, még most is viszem magamban
a halott gyermeket, aki voltam...

*

Fentről nagy fölhők jönnek, s csönddel betellett hajók.
Én tudom, hogy ősz van, s hogy mért van ősz,

tudom azt is.
 Az őszt nem az őszben kell keresni —
 egy hamis baráti kézfogásban,
 egy kölcsönkért nagykabátban...
 Tudom, hogy honnan jön az ősz —
 egy meghalt virágból,
 egy elaludt részeg ember szájából a városszélről.
 Tudom, hogy hol van az ősz —
 belül a szívben,
 onnan jön ez a hideg, ez a rothadt illat,
 ez az iszapszag, ez a betegség.
 Ó, szent és utálatos szív!
 Ó, fordulj el, és ess össze zokogva, holtan...

*

A Dunáról fűrészesek jönnek,
 megállnak, beleköpnék...
 Esznek, fűrészselnek, mennek,
 nincs daluk,
 csak a szél pengeti a fűrész húrjait.
 Valami, valami más kéne,
 szentebb, izgatóbb,
 dühös káromkodás, kitörő robaj...
 Fűrészselnek,
 zümm, zümm az őszben,
 tovább mennek,
 zümm, zümm a télben,
 tovább, tovább... De ó, hát meddig?!

*

A harmadik napon kisírt szemeidért,
 a harmadik napon, mikor itt az ősz is,
 kicsit fonnyadt is, kicsit vén is, tört is
 mind a két kezem —
 bocsáss meg nekem...

Tudtam, mire ősz lesz, nem szeretsz majd.
 Az ősz hozza a bajt magával,
 szegény ősz, elszállt, sokhangú madárdal
 árva holt tengeren —
 bocsáss meg nekem...

